

"През отворения прозорец я връхлетя аромат на липа.

Вдиша въздуха и се отнесе в спомените си. Ароматът на липа ѝ напомняше за дядо ѝ. „Докато са живи спомените и емоциите, които предизвиква даден човек, жив е и той. Не е забравен, не си е отишъл“ – помисли си Габриела и ѝ стана мъчно за дядо. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Спомни си как беряха липа с

баба – внимателно, сякаш ще се счупи. После дядо ѝ разстилаше липата върху вестници и така я сушеше. Всъщност първо изчиташе вестника още веднъж, нищо че беше стар, просто за да се увери, че няма нищо ценно, което да се загуби, и след това го използваше. Подреждаше внимателно вестниците в стаята

на долния етаж на къщата и щом малкото момиче отвореше вратата, оттам я заливаше миризмата на липа и... на дядо. През зимата той си правеше чай от липа, защото много кашляше, а чаят му помагаше. Много пъти я беше питал:

– Искаш ли дядо да ти сипе едно чайче?

А тя все отказваше, защото не обичаше чай. „И сега не обичам. Но ме е яд, че отказвах“ – помисли си Габриела. Дядо ѝ си взимаше чая и вестника, а баба готвеше. Идилія! Никога не се караха. Ако си мълчаха, значи бяха скарани.

Друг път дядо ѝ сядаше с нея да учи по немски. Толкова да ѝ беше гаден тоя език, а дядо беше толкова умен. Обясняваше търпеливо граматиката и дори Габриела да сбъркаше, дядо ѝ се усмихваше благо:

– Хайде, съсредоточи се. Знаем, че можеш. Ти си умно дете.

А на нея толкова ѝ трябваше и се напъваше да мисли.

„Толкова ми трябваше – някой, който да вярва в мен, и можех да променя света.“ Тя въздъхна тежко.

Детството бива откъснато от човека не когато порасне, а когато носителите на тези спомени си отидат. Малката кухничка на баба ѝ е все там, цветята, снимките на стената, но го няма аромата на бабините манджички, нежността и спокойствието на баба ѝ и дядо и вечното подканяне на баба:

– Хайде, остави децата. Стига сте учили. Трябва да хапнат. – После ни намигаше заговорнически, че ни е отървала."

"Адриана беше мъжкарана. От малка вървеше едричко дете – винаги беше най-висока в класа. По-висока и от момчетата. "Имаше остър език и не оставаше длъжна на никого. Беше с рижава коса и безброй лунички по лицето. Майка ѝ обичаше да казва, че някой е изсипал звездите от небето върху нейното лице. Като беше мъничка, майка ѝ обичаше да ѝ чете приказки – харесваше ѝ да заспива и майка ѝ да е в стаята до нея. Имаше обаче моменти, в които не успяваша да дочетат приказката, защото от кухнята ехтеше силният глас на баща ѝ, който викаше дрезгаво по майка ѝ, често силно подпийнал. Тогава Адриана се завиваше презглава, за да не слуша скандалите. Страхуваше се и не можеше да заспи, докато скандалът не утихнеше. Баща ѝ блъскаше по мебелите, хвърляше и чупеше. На сутринта бързаше да стане рано, за да провери дали майка ѝ е добре. Стъпваше на пръсти, надникваше лекичко през вратата и щом видеше спокойното лице на майка си, се успокояваше.

На няколко пъти се опита да сподели с баба си, но възрастната жена я потупваше леко по гърба и казваше, че това са нормални неща между съпрузи. Също така я предупреждаваше да не разказва на никого, защото „каквото става вкъщи, си е вкъщи“ и хората не трябва да знаят."

"Адриана седеше на една малка палуба и се наслаждаваше на хубавия ден. „Обичам да пътувам и да опознавам нови места. Това е моят начин за релакс. Тишина, без задължения, нови места, нови хора, нови усещания. Сетивата ми се отварят и се чувствам като преродена“ – разсъждаваше тя наум.

Чу да се карат мъж и жена. Тя го обиждаше за това, че ѝ изневерява.

– Само чакаше да си легна, за да отидеш да сваляш мадами!

– Ти добре ли си, какви мадами? Нали каза, че те боли глава и искаш да си легнеш.

Тя гледеше сърдито.

– Попитах ли те искаш ли да остана при теб? Попитах те.

Ти какво каза – недей да стоиш при мен.

– И ти реши, че ще излезеш навън? Казах ти „не“ и ти

тръгна. Това, че съм казала НЕ, не означава ли за теб, че трябва да останеш? Искях да видя какво ще направиш и се оказах права. Ти ми изневеряваш.

Мъжът се изсмя нервно.

– С кого?

Жената се фръцна и тръгна. Мъжът въздъхна и остана на палубата. Поседя така известно време, Адриана не смееше да мръдне. Като цяло ситуацията беше супер неудобна – нито да тръгне, нито да остане. Мъжът отиде при нея.

– Извинявайте за сцената, на която станяхте свидетелка!

– Съжалявам и аз, всичко наред ли е?

– Жена ми е добър човек, но е много ревнива. Опитвам се да не ѝ давам поводи, но – той въздъхна, – ще се оправим. Ще отида да ѝ взема фрешче да ѝ се извиня.

Ади мигаше на парцали и си помисли: „Да ѝ се извини?!“.

На глас каза:

– Щом трябва!

– Ще измисля с какво да я зарадвам. – Мъжът се усмихна конфузно.

В този момент зад ъгъла се появи жена му.

– Е, не! Ето го, бе – извика тя към тях. – Ето го. После не

било истина. Няма ме за една минута и той залепен веднага до нова мадама.

Адриана се надигна от шезлонга в опит да обясни, но мъжът я спря."

„Следващата събота се събраха на вечеря. По желание на баща ѝ се събираха всяка първа събота на месеца – това беше правило.

Майка ѝ беше направила любимите къдрави пържени картопки на Ричи, салата и пържоли, за десерт – крем карамел. Габриела обожаваше мамините манджи, а Ричи казваше, че няма повкусни картофи от тези на баба.

Масата беше перфектно подредена, а в средата имаше ваза с цветя. Въпреки старанието, което беше вложила майка ѝ, атмосферата далеч не беше ведра. Баща ѝ започна с мрънкането още с влизането на Габриела и Ричи. Защо са закъснели, детето е тънко облечено, не са си измили ръцете, този кошер на главата на Ричард кога ще го подстрижат, що за

майка е, щом позволява детето ѝ да ходи като неандерталец...и още, и още. Майка ѝ както винаги се стараеше да разведрия обстановката, но тя все си беше една и съща. Винаги чакаха

десерта с нетърпение, за да си тръгнат.

Габриела наблюдаваше баща си изучаващо – жестовете му, самото изражение на лицето му, позата на тялото – всичко беше толкова напрегнато. Беше го виждала и в работна обстановка – там напрежението липсваше. Тази изпънатост на тялото я нямаше. Мразеше ли майка ѝ и семейството, защото му бяха отнели нещо, което явно намираще извън къщи? Стресна се от виковете и ударите по масата на баща ѝ.

– Олигофрен, идиот, маймуна черна – кога ще се научиш да ядеш като бял човек на масата? Сред хора си от толкова време, не можа ли да спреш с маймунските простотии?

– Престани, няма да викаш на детето ми!

– Детето ти не е научено на елементарни навици. Защо?

Защото си некадърна майка, некадърна жена – същата като майка си! Един мъж не можеш да задържиш до себе си – пък бил той и маймуна черна. А ти – обърна се към съпругата си,

– как можа така да я възпиташ? Вместо да залагаш на кариерата, да беше наблегнала на възпитанието на детето си. Може би тогава нямаше да забременее от маймун. Но неее, ти реши да ставаш великата професорка. И сега какво? Подобре ли ти е?

– В яда си се беше изправил и ръкомахаше ожесточено. След края на речта се отпусна на дивана.

– Ти си найужасният човек на света. Груб, арогантен, лишен от любов и емпатия. Повече няма да ни видиш. Можеш да забравиш за мен и Ричи, защото не го заслужаваш.

– Престанете да се карате – изхълца момченцето. – Аз съм виновен, че накапах покривката с кетчуп. Ще внимавам повече!

Габриела коленичи до детето си и го прегърна.

– Не си виновен, миличък, дядо ти не е прав!

– Моляяяя – извика баща ѝ. – Покривката кой ще я пере? Ти ли?

– Голяма работа, това е една тъпа покривка. Ти си луд!

Тръгваме, Ричи.

– Не сме яли десерт – възпротиви се детето.

– Ще ти купя сладолед по пътя.

– Мухльо, мъжете не плачат – настърви се отново баща ѝ.

– Няма да викаш на сина ми. – Габриела крещеше. – Разбра ли! Имаш проблеми с нервите и гнева, иди се лекувай. Защо не застанеш срещу огледалото и не викаш на себе си?!”

"С годините Стефан вече нямаше време за семейни разходки през уикенда, а когато я срещах в парка и я питах къде е гордият татко, тя отговаряше, че много работи, защото „три мъжки чеда“ трудно се изхранват. Хората от града кимаха одобрително, защото това беше истински мъж с „перфектно семейство“. А зад вратата на семейния дом Яница ставаше все по самотна и двамата съпрузи – все поотчуждени. Подозренията ѝ за нови парфюмни срещи се засилваха, но беше важно, че тя е жената, а другите просто преминаваха. На няколко пъти беше опитвала да сподели с приятелки – „ох, те пък едни приятелки! Лицемерки“ – помисли си Яница. – Но бързо съжаляваше за това.

.....

На следващия ден Яница се прибра с надеждата, че Стефан ще е размислил и най-малкото ще съжалява. По пътя към дома си мислеше как той ще ѝ се извини, ще се прегърнат, ще поплачат и ще си простят.

Когато влезе в семейния апартамент, Стефан я чакаше в кухнята. Тя се усмихна плахо.

– Сядай, защото трябва да се разберем за някои неща – каза мъжът ѝ с леден тон.

Яница се учуди, определено не очакваше това.

– Да не си и помислила за развод. Ако си толкова тъпа да го направиш, първо ще те опозоря пред целия град, като разкажа, че си уличница и момчетата не са от мен, и след това, ако все пак получиш развод, ще те убия. Разбра ли ме? – Стефан звучеше като някакъв чужд човек.

– Аз... аз... – заекна жената.

– Ти, не ти, това е.

– Не се ли чувстваш неудобно? – плахо попита тя.

– От какво?

– Имаш любовница, имам всички основания за развод, а ти дори не се чувстваш неудобно?

И ми говориш глупости за момчетата. Не били твои, а на кого са? Аз не съм имала друг мъж в живота си освен теб и ти много добре го знаеш! – Яница плачеше.

– Но съдът не го знае! – Стефан се хилеше злобно. Беше победил психически. ....

.....

Яница му зашлеви шамар. Замахна втори път, но Стефан ѝ хвана ръката.

– Хайде стига с истериите. Имаш две възможности. Примиряваш се, че вече си стара и нямам нужда от теб, и продължаваме да си живеем както досега. Или се развеждаме, защото ти си стара и нямам нужда от теб, но ти взимам всичко и ти оставаш на улицата. Избирай, мисли, решавай, но утре ме уведоми. Аз развод не искам! Искам да си живея с теб. Така ми е хубаво. – И той посочи с ръка около себе си. – Просто от време на време имам нужда да съм в „командировка“. – Той натърти на последната дума. Яница се разплака."